

ÚVODNÍK

Když mne Pavel požádal o sepsání úvodníku pro další díl Mantany, začal jsem poprvé v životě uvažovat, co má takový úvodník vlastně za úkol. Zda má něco aktuálního sdělovat, k něčemu vyzývat, burcovat, či vést k zamyšlení.

Po prostudování spoust periodik jsem zjistil, že úvodník by měl být směsicí všech výše jmenovaných atributů a tudíž je poměrně složitým literárním útvarem, do něhož se drtivá většina periodik bez kvalitních dopisovatelů raději nepouští.

Dále jsem zjistil, že úvodník se povětšinou vyskytuje na třetí, výjimečně na druhé straně daného periodika. Na titulní straně je tisknut výhradně v obšastníku Mantana. Většina ostatních tiskovin, ať již s horolezeckou tematikou, či zcela bez ní, má na titulní straně fotografii převážně formátu toho kterého periodika. Úlohou titulní fotografie je bezesporu přilákání potenciálního čtenáře. Časopis Mantana však přišel cíleně se zcela novou, revoluční strategií – časopis neláká čtenáře, nýbrž čtenář láká časopis, aby za ním přišel. Jednoduché a geniální. Proto si může dovolit Mantana mít úvodník na titulní straně.

Zde končí mé bádání, úvod úvodníku je sepsán, bohužel jsem však již vyčerpal daný prostor a proto to podstatné, naleznete milí čtenáři v konečnicku.

Párek

Kvakeři si chrochtají!!!

6.11.2007

Blahouš Kluc

Další šílenost?! Proč ne. Dívám se ráno z okna, prší, v pořádku, to jsem čekal. Přesto jsem rozhodnutý jet na kole po jedné hodině za Letošem do práce, zde ho vyzvednout a pokračovat na Jezerku, kde si vylezeme nějakou krásnou cestu.

Jsem u Letoše, chvíli neprší a my doufáme, že se počasí nadobro pro dnešek umoudří. Dojždíme pod kopec, za velkým kamenem zanecháváme kola a pokračujeme do svahu ke skalám, který je pokryt mokrým listím. Najednou mi uklouznou nohy (to už je můj zvyk koukám) a jedu po boku ze svahu asi tři metry, než se chytnu stromku. Letoš to komentuje klasicky a s úsměvem: „Takovýhle

sračky jsou všude v horách, ale ne všude je strom“. No nic, přežil jsem to a můžeme pokračovat.

Vybrali jsme si cestu Jižní stěna 3 na Spojenou skálu, cesta má vést zářezem a nástup je na pravé hraně stěny. Nám se to však nezdá, tak se Letoš ustrojí a nastupuje ze středu stěny, v důsledku toho traverzuje šikmo vpravo nahoru, až se konečně dostane k zářezu. Jaký to div, když se předseda u zářezu zastavuje a já jen vidím, jak vymýšlí nové a nové jištění. Najednou začíná pršet a to vydatně. Prvolezec postoupil jen o kousek dál a já již řádně promočený po 20-ti minutách nabádám Letoše ke zpětnému chodu. Letoš přeřve průtrž mračen a skromně mi oznamuje, že už se není schopen vrátit. Směju se a směju se moc. Trojka a on tam vyvádí takové věci. Po chvíli mi sděluje, že našel skobu a přitom se napájí pramínkem vody, který stéká z převisku. A aby nám nebylo smutno, tak celé to divadlo doprovodí mohutné zahřmění. Po asi hodině a půl prvolezec dosahuje bez pádu vrcholu a tvoří štand pomocí stromu. Rád bych se sebral a utekl domu, ale pak bychom sotva v traverzové cestě vysbírali náš matroš.

Takže jdu v pohorkách, přece si nezmočím lezečky, a už se tolik nesměju, hned na začátku mi na skloněné klouzačce ujíždějí nohy, ale nakonec vybrusím k prvnímu jištění. Traverzuju, jedná se o pěknou cestu, ale ve fáračkách se na mokřých šikminkách necítím vůbec jistě. Pěkně mi do toho lije a já si se strachem uvědomuju, že jedno jištění vypadlo, tím vznikla osmimetrová mezera. Jestli smrknu dolu, tak to bude vozembouch jak stříženej, neboť traverz lemuje pěkně svah ve výšce asi 5 metrů. Dostávám se k zářezu a posílám na

tvůrce cesty hromy blesky, protože tato linie nemá s trojkou nic společného.

Vodu už neřeším, žádný chyt pro zmrzlé prsty nevidím, tak zasunu do spárky „žábu“ a vybírám jištění. Nastoupávám výš a zde už není ani ta spárka, ale nade mnou se nachází malý převisek. Nezbyvá než se vzepřít na nejistých nohách a zaklínit hlavu proti převisu. Letoš se náramně baví a fotí ostošest. Další postup se mi zdá být silně nemyslitelným. Koukám do zářezu a vidím jen velice tupý sokol, v pravé stěnce jsou dva výčnělky, vím, že je musím využít. Jsem rozhodnutý nespadnout, tak bojuju ze všech sil, poslední metr cítím i tah v laně ze strany jističe. Dosahuju Letošovu pozici a mocně oddechuju.

Dlouho nemeškáme a já, jištěn, pokračuju opatrně bahnem a trávou na vrchol, kde odjistím druholezce. Zabalíme lano a spěcháme po svahu ke svým věcem, po listí si několikrát oba zopakujeme skluz po zadku. Ani netřídíme v dešti materiál, naházíme každý kdo co má do batohu, já k tomu „desetikilové“ lano a rychle ke kolům. Cesta za tmy byla pro mě už utrpení.

Ve sklepě u Letoše nechávám lano, zahřívám se slivovicí a spěchám domů. A abych to měl opravdu výživné, tak jsem kilometr před domovem píchl. Promrzlý a mokřý docházím domu, ale teď už vím, že to jde i v dešti a v zimě.

Blahouš

ÚČASTNÍCI: Péťa, Pavel, Zuzka a Šimon Suchopárkovi

Rok odnesla voda a Šimon, dnes již s 0.7 křížku na krku si opět vyžebrel výpravu do Tater. Loni se mu na Brnčále tak líbilo, že nešlo neodmítnout. Tentokráté však jedeme v kompletní sestavě včetně čtyřleté Zuzanky. Celý Párekteam.

Aby byla výprava dobrodružnější (což byla) využíváme k přesunu do hor služeb Českých drah. Image a úroveň služeb tohoto přežívajícího monstra se nezměnila od dob před sametovou revolucí ani trošičku, což potěší. Člověk nemusí stále jen vzpomínat.

Dva dny v Tatrách přebýváme ve svérázné goralské obci Ždiar, kde máme za úkol prozkoumat nám dosud neznámé pohoří Magury. Leč po oba dva dny určené na tuto činnost crčí shora provazce dosti nasycené H₂O. Prozkoumali jsme tedy alespoň místní goralský hřbitov, goralské zvyky, goralské muzeum, goralské restaurace.... tady je totiž všechno goralské. Třetí den déšť i my opouštíme goralské území a začínáme stoupat na

chatu Plesnivec – na jedinou chatu v Belianských Tatrách. Zuzanka šlape jako o život a celou trasu vyšlápla po svých vlastních končetinách. Pro medaili by se rozkrájela.

Plesnivka nás mile překvapila. Troufám si říct, že v současné době je to nejpřívětivější chata v Tatrách. Škoda jen, že v okolí není co lízt. Zato se zde vyskytují nekonečné malinové plantáže, což děti ocení přeci jen víc. Trávíme v této oáze klidu jednu noc a po bohatých raňajkách pokračujeme v cestě směr Brnčála. Cesta z Plesnivce na Brnčálu je skutečně úchvatná, zejména část vzdálenější Vysokým Tatrám. Naskýtají se výhledy jak na nádherné Belianky, tak na Jahňací štít a později i další štíty Vysokotater. Podél pěšiny klikatící se po úbočí Belanek se modrají plody borůvek, lidských bytostí je pomálu a počasí neuvěřitelně příhodné, takže si to užíváme. Akorát ty bigy nebyly by kdyby!

U Bieleho plesa, kde stávala Kežmarská chata však dochází ke zlomu. Počasí je stejné, a ani borůvek nebylo, avšak počet ceprů převyšuje množství těchto chutných plodů matky Přírody. Nu což, jiné to asi nebude. Ve dvojestupech dorážíme na chatu a ubytováváme se na povalě, neboť jiného místečka zde není. Bohužel.

Jak přibývají leta na hrbu, tak asi hlemýžďovatím (měknu), neboť nikdy mi nepřišlo povalování se na povalě tak příšerné jako letos. Nájomca (chatári vyhynuli) by mohl z dozajista tučných zisků poněkud zkulturnit i toto „nejlevnější“ ubytování na chatě. Z X let nedodělaného plastového okénka

čouhá odporně páchnoucí dehtový papír a proslintané polštáře s rozpadajícími se molitany pocházejí zřejmě z dob SNP (Slovenské národní povstání).

Následující den podnikáme „tůry“ v okolí chaty směrem do Velké zmrzlé doliny. Nejvíce ze všeho děti baví sbírat pozůstatky výstroje a výstroje pod vodopády, proměňující se v zimních časech v ledopády. Také zbytky sněhu v parném

létě jsou pro ně zážitkem. Zanecháváme zde kytičku a několik tichých vzpomínek na Vladuli a v poněkud ponurém počasí i atmosféře se za sběru čučorídek vracíme zpět k Zelenému plesu. O noci strávené na povale sa rozopisovať netreba.

Nad ránem dalšího dne se vydáváme údolím do Bielej Vody s myšlenkami na přesun do nitra Súlovských skal, nýbrž počasí nepřeje a nepřeje, tak raději využíváme neopakovatelných služeb Českých drah a ubíráme se k domovu toužebně se těšíc, že se budeme moci neprodleně zapojit do pracovního procesu.

Párek

Horezdary na Kryštofovi

12.1.2008

Václav Latocha

Volá mi Jakub, jestli nepojedu na Kryštofa. Proč ne? Chodívali jsme přeci v zimě minulej rok skorem furt, ale teď? Máme všichni už vážné zaměstnání. Žádnou studentskou brigošku. Volám Pavlovi Bohuňkovi, jestli by nejel s námi. Mám rád tlupu vyváženou a navíc při rozhodování skýtá lichý počet logickou výhodu, takže se většinou nehádáme co se poleze.

Tak dost blábolení a k faktům. Teplota odhad: +5°C, vlhkost vzduchu: nevím. Na to, že to bylo první lezení po vánočních svátcích jsme se cítili při pohybu dobře a to i já a vůbec mě z tohoto blaha nevyrušoval fakt, že po provlečení popruhu přezkou na sedáku na mě vyjuk jeden a půl centimetru dlouhý zbyteček. Když nebudu moc dýchat tak to vydrží. Tím jsem byl přesvědčen.

Bylo fajn vědět, že jsme v novém roce na Kryštofovi první. To našemu výletu dalo tu takzvanou třešničku. Jen jsem se podivil, že tak pěkná skála se nestala horezdaráckým skalpem pro Letošé nebo Párka. Nemůžou stihnout vše. Jupí!

Jakub se nám pochlubil jak vstoupil jakožto dobrovolník ke Krušnohorské záchranné službě. Při cestě do hospody, která se jmenuje U Palečka (to jsem ještě nevěděl proč se tak jmenuje), jsme kafrali o tom, jaké proporce by měla mít naše zachráněná a s kým bychom se zaručeně netahali.

No a co čert nechtěl, U Palečka měli otevřeno a to dokonce už dva dny s jedněma zákazníky. Při vstupu nás zprudka ovál odér dva dny nemytých a stále se nalévajících lidí. Nejspíš se nám při prvním nádechu nedostalo do mozku obvyklé množství kyslíku jinak si nedokážu vysvětlit, proč jsme si sedli a ještě si objednali. Pořád jsme byli v lehké obluzenosti, protože jsme měli dojem, že jsme si objednali guláš, ale dostali jsme houskový knedlík s vývarem a já k tomu pivo značky Bažant, po kterém jsem se na podzimním lezení jednou málem nestih. Byli jsme

vyhladovělí, tak jsme se do toho pustili. Museli jsme asi pěkně kroutit hubou, když nám začala hostinská nabízet kořenidla, ochucovadla, dochucovadla a jiná omračovadla. Už jsme to měli téměř za sebou, když si k nám přisedla lepá děva, aby nás ovlažila svou bystrou společností. Nejdříve se nás snažila utáhnout na své jistě už padesátileté zkušenosti, když po dvaceti minutách nedošlo z naší strany k nabídce k sňatku, začala nám nabízet dceru. Ani nevím, co za to chtěla?! Když to začalo bejt nudný, vystřídala jí další hvězda večera a to sám pan hostinský, který - a toho by si všiml každý - musel mít vysoce nadprůměrné periferní vidění, díky nesouměrné poloze očních bulv. Touto schopností totiž vládne snad jen jeden druh plaza a pár druhů ryb. Myslím, že mluvil o nějakých minerálech a o pokladu. Víc mu nikdo z nás nerozuměl. Měl totiž takzvanou igelitózu, která postihuje jazyk po delší konzumaci alkoholu. Už už to vypadalo, že ho vystřídá další exot, když náhle Pavel vykřikl: „Platíme!“ Paráda nemuseli jsme dlouho čekat a hostinská nás přišla okrást: 80 Kč za guláš a dvacku za pivo.

Zaplatili jsme bez debaty. Za vykoupení slušná cena. Jen co sbalila zasloužený peníz, ocitli jsme se v komoře s výčepem sami. Byli jsme z toho jaksi rozpačití. Po tak pěkném dnu taková hrůza. Ale co teď s tím? Prohodil jsem, a to zcela vážně, že nám za ty prachy mohly dát na cestu brambůrky nebo sůš. No zkrátka: Pave řekl: „Dobry“, já to zjistil ze zálohy, Jakub grímem pražských kapsářů vsunul něco do čepice a s výrazem strachu, odhodlání a s nachovým odstínem ve tváři vynesl lup ven.

V autě jsme se spravedlivě rozdělili o kořist a žvýkající hnusnou čokoládu značky SÓJA ujížděli domů. Tádý, tádý a to je konec přátel.

Poz.: Všechny postavy jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost s živými lidmi je čistě náhodná.

Napsal a odpovědnost nese: Václav Latocha

Kroužek mládeže Chomutov v roce 2007

Přesto, že hlavním cílem Horoklubu v oblasti mládeže je jejich horolezecký výcvik, rozhodl jsme v loňském roce rozšířit „pole působnosti“ i o další volnočasové aktivity, zejména v oblasti kulturní. Tento záměr se mi podařilo splnit díky sponzorským darům, které jsme v roce 2007 obdrželi.

Pravidelné schůzky chomutovského kroužku mládeže probíhaly každé úterý na umělé stěně v Chomutově a každý čtvrtek jsme jezdili s těmi zkušenějšími na stěnu do Kadaně. Když bylo pěkné počasí, jezdili jsme místo stěny do skal. V Kadani na stěně jsme byli za loňský rok celkem 24x, na odpoledním lezení ve skalách šestkrát (3x Perštejn, Kočka, Trempské skály, Citera) a když to šlo, tak jsme jezdili na víkendy do skal.

První lezeckou akcí o víkendu měla být Kozelka a Polínko o víkendu 10.-11.3., ale protože nám počasí nepřálo, zvolili jsme alternativní program a místo lezení jsme navštívili starý kaolinový důl Nevřeň u Plzně. Večer jsme si udělali první ohýnek, opekli buřty a pak zalehli pod širákem do spacáků. Další výjezd do skal už nám vyšel, 25.3. jsme si pěkně zalezli na prosluněné Boňni. Na konci března jsme se mládeží zúčastnili tradičního Otvírání skal na Svatošských skalách u Karlových Varů. Prodloužený velikonoční víkend jsme strávili na písku v Tisé, ale bylo celkem chladno, tak jsme museli hledat slunečná a závětrná místa. V sobotu 14.4. se v Perštejně konala tradiční jarní metodika, které se účastnili i členové našeho kroužku mládeže. Protože bylo hezky, zrušili jsme nedělní část v tělocvičně a vyrazili raději na písek do Rájce, kde jsme si krásně zalezli. V sobotu 21.4. jsme pomohli s úklidem skal v Tisé při tzv. „odpadkyádě“ a zbytek víkendu jsme si opět krásně zalezli na písku. Ve víkendových výjezdech s mládeží jsme pokračovali i v květnu a v červnu, jezdili jsme hlavně do Tisé, Ostrova či Bielatalu.

Hlavní akcí s mládeží bylo již tradičně letní soustředění v Dolomitech, kterého se zúčastnilo celkem deset členů z obou našich kroužků mládeže a čtyři instruktoři. Letos se soustředění konalo v termínu 20. – 28.7. 2007 v okolí skupiny věží Sella. Bylo vidět, že od loňska udělali všichni mladí horolezci velké pokroky a tak jsme s nimi přešli spoustu krásných a dlouhých cest v nadmořské výšce okolo 3000 m nad mořem.

Na podzim nám počasí příliš nepřálo, ale i přesto jsme stihli několik víkendových zájezdů do Saska (Schmilka, Rathen, Lilienstein) a do Tisé, kde si mládež vylezla spoustu krásných cest.

Protože 25.10. a 26.10. měla děcka prázdniny, využili jsme prodlouženého víkendu a vyrazili jsme s nimi na podzimní soustředění do Itálie. Až na jeden deštivý den jsme si jinak krásně zalezli v Lomasone a na „Slunečních plotnách“ v Pietra Murata. Myslím, že tato akce byla pro mládež příjemným završením lezecké sezóny na skalách.

Kromě uvedených lezeckých výjezdů jsme s mládeží navštívili i spoustu kulturních akcí. Mezi nejzajímavější patřila návštěva premiéry filmu „Vratné láhve“, za účasti delegace herců v čele s režisérem snímku Janem Svěrákem, zajímavý byl rovněž „Japonský večer“ v nově opravených prostorách KD Střelnice v Kadani nebo úžasný koncert skupiny Čechomor na zámku v Chyši. Také Divadlo Jára Cimrmana se svým kusem Němý Bobeš mělo u mládeže velký úspěch, stejně jako představení Mystery of the dance, které jsme shlédli v divadle v Mostě.

Víkendy, kdy se nedalo lézt, jsme vyráželi s nejmladšími členy kroužku na výlety. Navštívili jsme například Český ráj, kde jsme se prošli mezi skalami a pak si děcka mohla vyzkoušet různé adrenalinové atrakce v lanovém centru Čertoryje, při dalším výletu jsme absolvovali obtížnější trasu

v lanovém centru ve Sloupu v Čechách, kde se děckám také líbilo.

Na konci roku jsme se s mládeží zúčastnili dvou klubových akcí – „Posledního slanění“ v Hoře sv. Kateřiny, kde se měla mládež možnost seznámit s ostatními členy klubu a „Běhu na Jedlák“, kde mládež tvořila polovinu ze všech účastníků a v obou kategoriích obsadila třetí místa.

Tradiční akcí pro mládež byla „Mikulášská a vánoční stěna“, které se konaly v prosinci na stěně v Kadani.

Projekt „Volnočasové aktivity dětí a mládeže 2007“ byl finančně podpořen níže uvedenými organizacemi, kterým touto cestou děkujeme: **Nadace ČEZ, Krajský úřad Ústeckého kraje, Severočeské doly, a.s., Město Chomutov, ČHS.**

Jířa

Lednový výlet do Labáku

26.-27.1.200

Pavel Bohuněk

V sobotu ráno vyrážíme vlakem směr Děčín. Jsme jen dva. Já a Blahouš. Máme v plánu výlet po Labském údolí. Chtěl bych se tam trochu zorientovat, abych na jaře nebloudil. Taky by jsme se chtěli podívat do nějakých jeskyní. Jenže je mi jasné, že jestli bude hezky, tak to nevydržíme a něco vylezeme.

Z vlakového nádraží v Děčíně vyrážíme přes most a po silnici směr Hřensko. Na turistickou cestu po vyhlídkách kašlem, protože je hezky a já chci být co nejdřív ve skalách. Po pár kilometrech přicházíme do vesničky Podskalí. Jak zjišťujeme, jezdí sem i autobus MHD! Tak příště.

Z Podskalí se vine pěšina nahoru do skal a tak za dvacet minut stojíme pod první věží. Prohlížíme si známé skalní útvary – Želva, Prezident, Skříň a zastavujeme se pod Vojtěchem. Přece jen jsme tu na průzkumné výpravě a tak si dáme jen něco lehkého. Vždyť je přeci zima i když počasí tomu vůbec nenasvědčuje.

Lezeme Starou cestu. Spodek teda nic moc. Je to ve stínu, takže je tam pěkná kosa. No, rajbák se zmrzlejma prstama jsem ještě nelezl. Jsem rád, když stojím u prvního kruhu, kam dobírám Blahouše. Dále pokračujeme vzdušnou, rajbákovou hranou, která je opravdu lahůdkou a skýtá neuvěřitelný požitek z lezení. Čekám, že Blahouš

bude nadávat do čeho jsem to vlezl. On si ale chrochtá a na nahoře mi spokojeně podává ruku.

Docela si nadáváme, že se tu plácáme ve stínu a naproti ve svahu krásně svítí sluníčko. Hned se tam vydáváme. Chvíli nám trvá než se tu zorientujeme a tak ztrácíme drahocenný čas na vyhřáté skále. Nakonec vybírám Údolní cestu na Klárku. Je to monumentální věž, která se nedá přehlédnout. Údolní stěna má určitě dobrých sedmdesát metrů. V cestě se střídají sokolíky s rajbáky a spáry se stěnkami. Je to opravdu pestré lezení a opět krásně vzdušné s nádhernými výhledy. Cestu lezeme na tři délky a na vrchol vylézám právě ve chvíli, kdy se slunce chystá zapadnout za obzor. Po slanění na pevnou zem Blahouš řve jak Hurónský válečník. Z této cesty má opravdu silné zážitky a je rád, že stojí na pevné zemi. To je pro mě důkaz, že jsem vybral dobře.

Již za šera pospícháme podél skal k vyhlídce Belveder, okolo které vede cesta na Labskou Stráň.

Původně jsme chtěli spát v bivaku jenže vidina několika vychlazených piv je silnější. Již za tmy dorážíme do knajpy. Je to taková malá, útulná hospůdka a jak se později dozvídáme, patří jednomu lezci a jmenuje se „Na štandu“. Po pár pivech a dobrém jídle se chystáme jít si lehnout ven do altánu. Jsme ale zastaveni s tím, že můžeme přespat v sále. Nabídku neodmítáme. Chytli jsme druhý dech a tak pokračujeme na stejném místě, kde jsme skončili. Kecáme s místním lezcem. Pivo střídají tequily a spát jdeme až k ránu.

Druhý den je ve znamení deště. Zjistili jsme, že jsme v hospodě zamčeni a proto vylézáme oknem jako zloději.

No a pak jen cesta do Děčína – zase pěšky.

Pája

Po loňském vánočním výletu na Tenerife se nám během roku ozvalo několik lidí s tím, že jestli poletíme ještě jednou, tak že se k nám přidají. Jak to tak ale bývá, když došlo v prosinci na objednávání letenek, zůstal jsem s Maruškou najednou sám. Opět se v praxi potvrdila platnost „koeficientu účastnosti“ a Karlosova hesla: „Je dobré mít svého spolulezce doma“.

Za sychravého počasí jsme večer 20.12.2007 odjeli do Prahy na letiště a druhý den ráno už jsme pozorovali v plavkách východ slunce na pláži před naším „apartmánem“ na Tenerife. Stejně jako vloni jsme totiž využili nabídky od spolužáka Vény na ubytování v rybářském domku rodičů jeho přítelkyně na pláži v Caletillas.

Jelikož vloni jsme tu byli jen na týden, naprostou většinu času jsme trávili ve skalách lezením. Přišlo nám trochu škoda, že jsme vlastně ostrov a jeho obyvatele vůbec nestihli poznat. A tak jsme si letos pobyt naplánovali na 14 dní s tím, že při odpočinkových dnech mezi lezením budeme cestovat po ostrově.

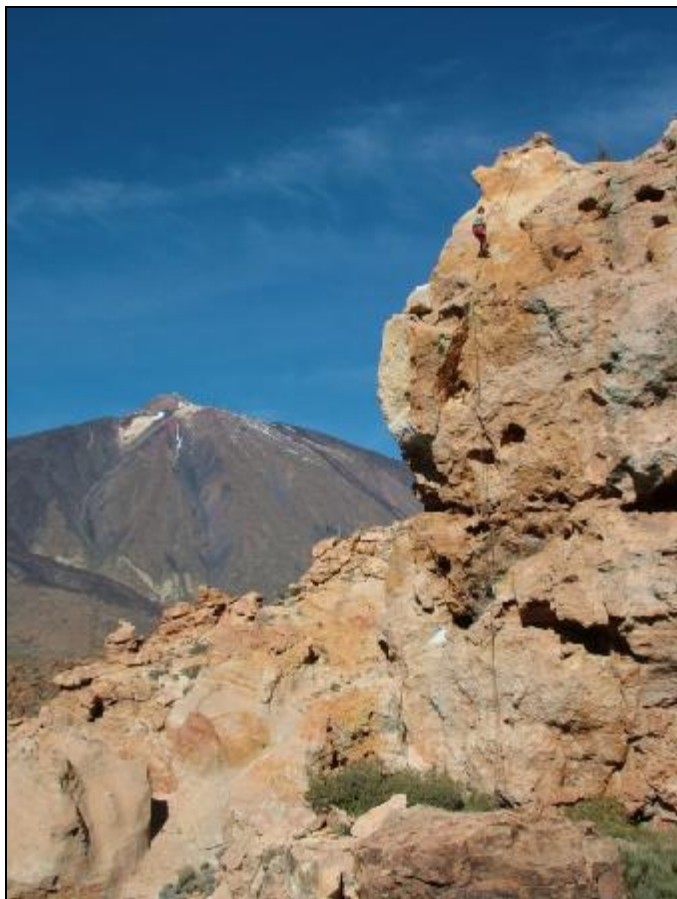
V půjčovně jsme si půjčili malého Fiata a s ním jsme vyráželi za lezením převážně do Arica, což je krásný kaňon s tufovými stěnami. Leze se po obou jeho stranách, takže si člověk může vybrat, jestli chce lézt ve stínu nebo na sluníčku. Párkrát jsme byli lézt také v Las Canadas, které svou polohou v nadmořské výšce přes 2 000 m nad mořem nabízí úžasné výhledy na nejvyšší bod celého ostrova – vrchol sopky Pico de Teide 3 718 m. Na severních stranách skal sice ležel sníh, ale na

jižních stěnách se dalo lézt v tričku s krátkým rukávem.

Při turistických výpadech do různých zapadlých částí ostrova jsme byli překvapeni tím, kolik Čechů zde tráví svojí dovolenou aktivním způsobem. Několik jsme jich potkali na treku do deštného pralesa u Chamorgy, s trojicí jiných jsme společně prošli trek soutěskou Barranco Masca a i u vstupu do Barranco del Inferno byla slyšet také čeština. Do této „Dáblovo soutěsky“ nás nakonec nepustili, protože je tam omezený počet osob, které tam za den mohou vstoupit a navíc prudili kvůli našim sandálům. Raději jsme se šli zadarmo projít na sousední vrchol, kde nám dělalo společnost jen několik nad námi kroužících paraglidistů. Také u pyramid

v Guimaru jsme neuspěli. Ačkoliv na ceduli bylo jasně napsáno, že mají otevřeno denně, 25.12. bylo zavřeno. Jak jsme ale zjistili přes plot, o nic jsme asi nepřišli. Za to vyjížďka lodí z Los Gigantes na moře byla moc pěkná. Mohli jsme totiž pozorovat delfíny a malé velryby, plující v bezprostřední blízkosti okolo naší lodě.

Ve spojení s následným trekem do Barranco Masca to byl opravdu povedený výlet. Když o tom tak přemýšlím, tak se vlastně lidem nedivím, že o vánocích chodí na Tenerife na trek.

Protože i když na sluníčku může teplota v prosinci vystoupat až na krásných 37°C, moře má v tuto dobu pouhých 18°C, což na dlouhé dovádění není. Naprostá většina pláží na Tenerife je navíc tvořena černým lávovým popelem a kameny, takže člověk po slunění vypadá jako horník, který právě vyfáral ze šachty. Pokud tedy nechcete svou dovolenou trávit v závětrí u hotelového bazénu, je opravdu asi lepší vyrazit na trek.

Jelikož jsme na ostrově byli přes vánoce, zajímalo nás, jak je místní slávi. Většina si prý dává dárky až v lednu na Tři krále, někteří prý slaví vánoce jako my v prosinci a někde dostávají děti dárky v prosinci i v lednu. My jsme štědrý večer prožili u Vény a Teresy doma. Na slavnostní tabuli nechybělo tradiční španělské jídlo „Paella“ s krevetami a langustami a další místní speciality. Moc jsme si pochutnali. Silvestra jsme slavili u jejich kamarádům na chatě. Byl to krásný večer se spoustou jejich známých při muzice v rytmu Samby. Samozřejmě, že opět bylo jídla a pití víc než dost.

Aby to nevypadalo, že jsme se celou dovolenou jen flákali, tak z těch 14-ti dnů jsme jich ve skalách strávili devět a vylezli jsme celkem 41 cest klasifikace 6a až 7a.

Třetího ledna jsme si naposledy užívali sluníčka na pláži a následující den už nás opět vítalo chladné počasí na letišti v Praze. Musím přiznat, že se nám zpátky moc nechtělo.

Jířa

Horolezecký kalendář 2008

Horoklub Chomutov vydal nástěnný kalendář na rok 2008 s horolezeckými vtipy od Petra Chvojky. Koupit si ho můžete v kanceláři klubu za 50,- Kč.

Každý, kdo odevzdá alespoň částečně vyplněný formulář „Škodičovo zpovědi“, obdrží jeden kalendář zdarma. Tak neváhejte, nabídka platí jen do vyprodání skladových zásob :o).

„Škodičovo zpověď“ je možno odevzdat nejpozději na březnové schůzi!

ODDÍLOVÉ AKCE

Jarní metodika v Perštejně (12.4.2008)

Tradiční jarní metodika se uskuteční v sobotu 12.4.2008 v Perštejně. Jelikož v tělocvičně na Gymnáziu v Kadani bude od března prováděna rekonstrukce, druhá část metodiky se uskuteční v náhradním termínu (někdy na podzim). Kdo už má metodiku dokončenou, může si přijít aspoň chytit gumu v sobotu do Perštejna.

Valná hromada Horoklubu Chomutov

Dne 7.4.2008 se od 18.00 hod koná v ateliéru p. Suchopárka v podkroví SKKS v Chomutově (Palackého 4995/85) valná hromada Horoklubu Chomutov.

Součástí valné hromady bude vyhodnocení soutěže o největšího škodiče za rok 2007.

Blízká setkání horolezeckého druhu (29. - 30.3.2008)

V některých z vás, doufám, výše uvedený název pozvánky na tradiční „Otvírání skal“ vyvolal vzpomínku na slavný film Blízká setkání třetího druhu. Pro ty, kterým název filmu nic neříká, v rychlosti zopakují děj: na celé zemi se na obloze začaly objevovat podivné, neidentifikovatelné předměty a lidé, zasažení zvláštním světlem, byli magicky přitahováni horou Devils Tower ve Spojených státech, kde se nakonec tihle „vyvolení“ také setkali s mimozemšťany. Jaká je souvislost mezi filmem a akcí Horoklubu?

V Česku, nedaleko Chomutova, se nachází kopec, kterému se říká „Český Devils Tower“. Vychladlé znělcové magma vytvořilo podobně jako v Americe typické odloučené sloupy a věže, kopec tvoří dominantu širokého okolí. Kdo přijde (nebo přijede od Karlových Varů – vlak jede v 7:07) na hlavní nádraží v Chomutově 29.3. po osmé hodině ranní, pravděpodobně uvidí i podivné, neidentifikovatelné předměty, narvané do batohů horolezců a zažije magickou přitažlivost kopce, jehož jméno už jste asi uhodli. Kdo se rozhodne zůstat na tábořišti pod jižními stěnami do druhého dne a zúčastní se večírku, uvidí dost možná i mimozemšťany nebo postavy mimozemšťanům dost podobné.

Chcete – li se tedy stát „vyvolenými“, pamatujte si, že vlak směrem k hoře odjíždí dne **29.3. 2008 v 8:29** z Chomutova a přijďte včas.

Ing. Jiří „Jíra“ Šťastný

- hospodář, metodik horoklubu Chomutov
- narozen v roce 1969 v Litoměřicích
- žije se svou ženou Maruškou v Chomutově
- zaměstnanec stavební firmy S-Profess a.s., Chomutov

Rozhovor s Jírou probíhal dne 30. 1. 2008 v příjemném prostředí jeho bytu. Jíru znám již pár let, přesto jsem byl překvapen, s jakou otevřeností a skromností mluví o svých četných zážitcích v horolezeckém životě.

Kdy a jaké byly tvé začátky?

S lezením jsem začal v roce 1984 s partou z turistáku, spolu se Svinčou a Kozlem. Do lezení nás zasvětil náš vedoucí turistického kroužku Jiří Grossmann. Nebyl sice horolezec, ale radil nám, jak na to. Jelikož úvazky v té době u nás nebylo možné koupit, vázali jsme si provizorní prsáky z ploché smyčky z Řempa (později jsme zjistili, že měla nosnost asi 250 kg). První cesty jsme vylezli na Sfingách s horním jištěním, na písku jsme si cesty vyváděli sami. V roce 1986 jsme se stali členy HO při TJ Klínovec, kde naši partu „mladochů“ vedli Zdeněk Doskočil s Pepou Dvořákem. Kvůli finančním problémům jsme byli v roce 1995 jako oddíl z TJ Klínovec vyloučeni a založili jsme si oddíl vlastní - Horoklub Chomutov.

Oslovila tě nějaká oblast důvěrněji?

Tedy se mi líbila Tisá. Karel Bělina a Kýsa (pozn. red. Pavel Bechyně) tu dělali prvovýstupy a my

jsme jim dělali první přeazy. Byli jsme tu prakticky každý víkend.

Existuje nějaká cesta v pískovcových oblastech, která na tebe opravdu zapůsobila?

No spousta. Určitě nezapomenu na „Magnetickou hranu“ za VII na Dvojitou věž v Tisé, kde jsem hodil první pořádnou tlamu. Nezapomenutelný byl také náš první přeaz cesty „Talweg“ VIIIa na Hóllenhunda v Rathenu. Jedná se o skoro 70 m dlouhou cestu se dvěma kruhy od Dietricha Hasseho z roku 1955.

Můžeš mi sdělit něco bližšího k tragické události v Tatrách, které jsi byl účasten?

V únoru 1996 jsem měl v plánu s Vladkou (pozn. red. Vladka Jaegerová) zrealizovat přechod Tater přes sedla od východu na západ tak, že přespíme každý den na jiné chatě. Druhý den jsme vyšli z Brnčály směrem na Zbojandu. Cestou do Baranieho sedla nás smetla lavina. Popravdě řečeno si z toho nic nepamatuji. Vladka tam bohužel zůstala a já jsem měl rozmasakrovaný obličej, krvácení do mozku a byl jsem několik dní v bezvědomí. Za několik dní za mnou přijel do nemocnice Franta Kolář a ani mě nepoznal. Fyzicky jsem se z toho dostával celý rok 1996, psychicky mnohem déle.

Změnilo tě to nějak?

Zimní hory už jsem od té doby nechtěl ani vidět. Pak ale přišla lákavá nabídka na expedici do Peru, kterou jsem dlouho zvažoval. V roce 1997 jsem se už cítil fyzicky dobře a co se týče lezení, tak to byl jeden z mých nejúspěšnějších roků. Nakonec jsem se rozhodl na expedici jet, protože mě lákalo hlavně poznat Peru. Měli jsme v úmyslu půl pobytu strávit výstupem severní stěnou Huascaranu (6768m) a zbytek cestovat.

Pokud vím, tak i na Huascaránu to bylo dost „výživné“ ?!

Severní stěnou jsme chtěli jít jako dvě samostatné dvojky: Zuzka a já, Franta a Meko (pozn. red. Zuzka Hofmannová, František Kolář, Václav Hajný), ale obtíže byly tak velké, že jsme se raději spojili do jednoho družstva. Podle plánu jsme měli být za pět až šest dní nahoře, ale společně jsme postupovali pomalu, takže nám došlo jídlo a plyn do vaříčů, tím pádem jsme neměli ani co pít. Osmý den výstupu dostal Meko ledvinovou koliku. Na vrcholu na nás mělo čekat podpůrné družstvo, ale minuli jsme se. Podlehli vlastním ambicím a místo aby nám šli naproti, vyrazili na vyšší – jižní vrchol.

Také jsi při tomto výstupu spadl do trhliny.

To už jsme scházeli z vrcholu, já se Zuzkou jsme byli spolu navázaní na lano, ale šli jsme jenom s hůlkami. Došel jsem na vyledněný úsek, jen jsem na to Zuzku upozornil a už jsem jel. Po firmu jsem sklouzl do trhliny a zapadnul až na dno. Zuzka z toho měla ještě dlouho špatné sny, viděla jak se jí odvíjí lano, které nás

spojovalo a čekala, jestli jí také strhnu. Kluci mě za chvíli vytáhli ven, výsledkem byla zlomená žebra a ruka. Museli jsme zabívat kousek od sedla, protože jsem nebyl moc schopný pohybu. Aby toho nebylo málo, tak si Meko druhý den ráno při přeskoku trhliny zlomil nohu. V sedle jsme tak museli zůstat další dva dny, než pro nás přišla záchranná výprava a Mekoho snesli.

Takže pak už jste necestovali?

Ale jo, Meko odletěl domů a zbytek výpravy vyrazil na trek na Maccu Picchu (pozn. red. 4103 m). Je to tři až čtyřdenní pochod se značným převýšením. Frantu bolel sešroubovaný kotník, mě zase zlomená žebra a ruka, připadali jsme si jako na pochodu smrti :-).

Odradily tě tyto zkušenosti od dalších výpadů do hor?

Od té doby se už zimním horám vyhýbám, dvě varování mi už stačila.

Potom, co tě hory odradily, jakým směrem jsi se orientoval?

Teď rád jezdím do Saska, tam potkáš normální lidi. Nikdo tam nemáguje a nemusím tam poslouchat blbé řeči od namachrovaných lezců ze stěny, co lezou na rybu vynýtované cesty a připadají si jako mistři světa.

Ty nepoužíváš magnesium?

Magnesium používám, ale ne na písku.

Vím, že jsi dost zcestovalý, co třeba Yosemite? Zkoušel jsi bigwall?

V Yosemitech jsem byl s Jardou Ďurkovským v roce 2005. Zkusili jsme tréninkový výstup na Washington Column a po pěti délkách jsme usoudili, že výškové práce můžeme dělat doma a slanili jsme dolů. Raději jsme si vylezli volně lezenou cestu v jižní stěně

Half Dome „Snake dike“. Bylo to nádherný, pětkový lezení po hadích hřbetech.

Co říkáš na legendami opředený Camp 4?

Ten mě docela zklamal, tam jsi skoro na horolezce nenarazil. Většinu návštěvníků tvořili normální lidi na dovolené, dávno pryč byla tehdejší atmosféra, tak krásné popsána ve stejnojmenné knize. Samozřejmě že jsme koukali na Mignight Lighting, ale nezkoušeli jsme ho, to je jiná výkonnostní třída a už tak je to dost oklouzavý.

Co jiné lezení v Americe, zaujalo tě něco ?

Líbilo se mi lezení na písku v Red Rock, také jsem si vylezl legendární Super Crack v Canyonlands v Utahu. Nevzal jsem si ale rukavice, nechtěl jsem si to zlehčovat a zapomněl jsem si otejpovat ruce. Ještě dodnes mám jizvy na ruce, protože spáry nejsou zrovna mé hobby. Krajínově se mi také líbil Zion.

Dotkl bych se dětského horokroužku v Chomutově, který vedeš spolu se svou ženou Maruškou.

Myšlenka na stavbu boulderu v Chomutově vznikla již v roce 2001, ale dlouho se nic nedělo. Pak ale domeček (DDM) dostal dotaci, my jsme něco jako horolezci také přispěli a v roce 2003 jsme stěnu nechali postavit. Podmínkou ale bylo, že na stěně bude fungovat horolezecký kroužek. Vzal jsem si ho na starost a v září 2003 se přihlásil první (a tento rok jediný) člen Honza Unger.

Máš nějaké lezecké ambice co se dětí týče?

Rozhodně je nevedu k tomu, aby závodili. To se mi nelíbí, děcka na to podle mě nejsou uzpůsobená. V současné době máme v kroužku asi deset mladších a šest starších dětí. Kromě lezení na stěně také posilujeme a když je počasí, tak jezdíme do skal, kde je učím i vztahu k přírodě. Myslím, že respektují můj příklad a jsem rád, že drží jako parta pohromadě. Jezdím s nimi do skal rád, protože je s nimi sranda a pro mě to je strašně pozitivní.

Užíváš si nějaký styl lezení?

Mám rád kouty a plotny, ty mi jdou, k tomu je potřeba technika. Také velké chyty v převisech mi nevadí. Co nevyhledávám jsou spáry, ale když je potkám, tak se s nimi dokážu poprat. Rád lezu vícedélkové cesty a u všech přelezů preferuji styl OS (On Sight).

Jaké máš rád knihy?

Jelikož sám rád fotím, líbí se mi knihy od Heinze Zaka např. RockStars nebo Yosemite. Z horolezecké prózy mě nejvíc oslovila kniha od Filka Šilhána „Cesta do hor“. To je pro mě taková horolezecká bible. Teď mám

rozečtenou knihu od Jardy Maršíka „Lezení v Sasku“ a jsem z ní nadšen, protože kromě nádherných fotek popisuje i ducha saského lezení, kvůli kterému tam tak rád jezdím.

Máš pocit, že máš s Filipem něco společného?

Rozhodně tak neumím psát :-). Ale do skal už nejedím jenom kvůli lezení, ale i kvůli těm „pocitům“, co Filek tak rád popisoval. Dříve jsem si nedokázal představit víkend, kdy se nevylezlo alespoň deset cest. Dnes už je to jiné, klidně si vylezu pár cest a pak se jdu jen tak projít do lesa a vychutnávám si tu atmosféru mezi stromy a skalami. Člověk si tu krásně odpočine.

Jaké máš cíle do budoucna ?

Moc do budoucna neplánuji, vždycky to nějak dopadne. Ale rád bych ještě vylezl na Skříň v Labáku, kde jsem ještě nebyl. Také jsem ještě nebyl v Austrálii, na Novém Zélandu, v Africe.... :o)

Jaké máš cíle do budoucna ?

Moc do budoucna neplánuji, vždycky to nějak dopadne. Ale rád bych ještě vylezl na Skříň v Labáku, kde jsem ještě nebyl. Také jsem ještě nebyl v Austrálii, na Novém Zélandu, v Africe.... :o)

Nějaká oblíbená hesla?

Carpe diem – život je krátký.

Shrnutí horolezeckého snažení:

První vyvedená sedma na písku:	05/1986
První vyvedená osma na písku:	04/1988
První výstup na Mont Blanc:	10/1990
První výstup na Matterhorn:	07/1991
Výstup na Huascarán North:	07/1998
První vyvedená devítka na písku:	09/2004
První 7a (francouzské stupnice):	12/2007

PORADA centrální vrcholové komise ČHS

Předkládám pouhý výpis z porady CVK, která se konala dne 15. 12. 2007 v Praze. Domnívám se, že informace zde uvedené se týkají členů Horoklubu Chomutov nebo by mohly členy zajímat. V případě, že někdo má zájem o celý zápis, může kontaktovat mě nebo Pavla Suchopárka.

Blahouš „Smrtihlav“ (B.Kluc@seznam.cz)

Provedené zkoušky kruhů a borháků od firmy Raveltik prokázaly, že nebyl dodržen stanovený technologický postup a normy pro jejich svařování. Přestože je pevnost nižší, stále ještě vyhovuje dané normě. Příslušná norma doznala změn, není tedy povinná certifikace a borháky nemusí být z nerezové oceli.

Kruhy pro pískovce budou i nadále z nerez. Borháky pro pískovcové skály v Čechách mohou být z pozinkované oceli. Ceny dotovaných jisticích prostředků jsou beze změny, tj. pískovcový kruh stojí 50 Kč a borhák 30 Kč.

CVK schválila nákup akumulátorové vrtačky pro subkomisi OVK Severozápadní Čechy. Dále byly vzneseny požadavky na nákup vrtáků pro SZČ (12 ks Hilti).

V rozpočtu bude 40 000 Kč jako příspěvek na vydání průvodců. Diskutovalo se o tom, zda od autorů knižně vydaných průvodců neodkoupit databázi cest za rozumnou cenu (např. 75 haléřů/cestu, reálná je i 1Kč/cestu). Většina se shodla, že za dodržení určitých podmínek by to byl krok správným směrem. S. Šilhán slíbil tuto myšlenku projednat ve VV, protože tyto odměny by nebyly z rozpočtu CVK.

CVK projednala stanovisko jednotlivých OVK k povolení magnesia na pískovcových skalách. Po delší diskusi vyplynulo, že většina z přítomných je pro vypuštění zákazu z pravidel s podmínkou, že by o jeho povolení nebo zákazu rozhodovaly příslušné OVK. Vypuštění z pravidel by tedy neznamenalo automatický souhlas s použitím magnesia.

Byly dohodnuty následující podmínky pro poskytnutí finančního příspěvku na průvodce:

- musí obsahovat jen cesty schválené příslušnou OVK,
- zveřejnění platných pravidel lezení v plném znění,
- uveřejnění všech podmínek ochrany přírody,
- umístění loga ČHS v průvodci,
- fotografie a obrázky nesmí obsahovat věci, které jsou v rozporu s pravidly, např. použití magnesia.

Příští porada se bude konat koncem roku 2008.

KONEČNÍK

Konečně se dostáváme k tomu podstatnému. Téma se týká údržby skal. Za léta toulání po Krušných horách a šťourání se v historických fotografiích, pohledech a mapách jsem došel k závěru, že ač bylo před válkou horolezectví ve zdejších krajích v plenkách, německé turistické spolky mnohdy zvládaly údržbu skal mnohem lépe než my dnes, i když samozřejmě z jiných pohnutek. Alespoň co se významnějších skal a zejména vyhlídek týče. Nemluvím samozřejmě o jištění, nýbrž o vegetaci, požírající a rozrušující skály a nástupy.

Stačí se jen podívat na předválečné fotografie Sfing, Kočičí skály u Pyšné, kde bývala vyhlídka se zábradlím nebo celé skupiny Vejprtských skal, které byly protkány pěšinkami. Obdobně byly udržovány pěšiny i vyhlídky na Jezerce, Jedláku, Kapucínu, v Orasíně a jinde.

Nenabádám zde k bezhlavému vyřezávání vzrostlých stromů. Jen k vytrhávání či vyřezávání drobných náletů zejména na nástupech. Ať ty cvičné skál, nebo kvaky, jak říkají jiní trochu vypadají.

Párek